

roku s jiného hlediska než § 599 čís. 2 c. ř. s. a nezkoumal dále okolnosti, které by byly po případě s to, by odůvodnily neplatnost výroku, zejména nestal-li se v rámci stanov a nebyly-li zachovány předpisy případného řádu rozhodčího soudu, a nevyčerpal tak úplně látky procesní.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Vývody rekursu jsou jen polemikou s rozhodnutím dovolacího soudu ze dne 16. května 1922 R I 482/22-2 (čís. sb. 1668), jemuž se odvolací soud ve svém usnesení přiklonil. Vývody těmito nebyl však názor odvolacího soudu nikterak vyvrácen a poukazuje se proto na odůvodnění k napadenému usnesení připojené. Správné jest, že civilní řád soudní o rozhodčích soudech zřízených dle zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. z. k urovnání sporů z poměru spolkového mluví jen v odstavci druhém § 599 c. ř. s. a stanoví, že nejsou ustanovením IV. dílu civ. řádu soudního podrobeny, nelze však z toho dovozovati, že jest výrokům jich takto zřejmě uznání vykonatelnosti odepřeno. Ovšem nemůže býti o tom sporu, že všechny výroky takového rozhodčího soudu nelze soudně vykonati, nýbrž jen takové, pokud se dle stanov podrobují členové ve svých majetkoprávních sporech, z poměru spolkového plynoucích, výroku těchto rozhodčích soudů. Přes to však, že IV. oddíl c. ř. s. se na tyto rozhodčí soudy nevztahuje, nemůže býti řádným soudům právě v těchto případech odepřeno oprávnění, aby sporem nerozhodovaly o tom, zda jsou jejich výroky právně účinny čili nic, zda jsou tedy dle směrodatných stanov platny. Že při tom mohou býti uplatňovány i jiné důvody neplatnosti — zejména dle § 879 obč. zák. — netřeba dokládati. Také v tomto případě jde o výrok rozhodčího soudu dle spolkového zákona, v kterémž stěžovatel žalobou se domáhá výroku o jeho neplatnosti. Jelikož pak dle řečeného nelze tomuto výroku už dle § 599 odstavec druhý c. ř. s. odepřítí platnosti, právem odvolací soud rozsudek první stolice zrušil a uložil jí, aby dále jednala a znovu rozhodla.

Čís. 1867.

Ustanovení § 331 ex. ř. jest použiti i při exekuci na podniky ve smyslu § 341 a násl. ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. září 1922, R I 1164/22.)

Soud první stolice povolil vymáhajícímu věřiteli pro peněžitou pohledávku exekuci vnučenou správou papírny dlužníků. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuce podle §§ 330, 345 ex. ř. vyžaduje: 1. aby právo, o které jde, bylo dle § 331 ex. ř. zabaveno, a na povinného vydán byl příkaz dle § 331 ex. ř. 2. Zpeněžení, jímž dle § 341 ex. ř. jest také vnučená správa, má dle § 331 odstavec druhý ex. ř. předcházeti výslech účastníků, tam uvedených. Soud první stolice těchto předpisů nedbal. Povolil bez výslechu (§ 331 odstavec druhý) a bez zabavení přímo vnučenou správou do konce samostatně, ač o vnučené správě na továrenské podniky dle § 334 odstavec druhý ex. ř. platí předpis § 103

odst. druhý ex. ř. Je tedy povolení zmatečné, vnučená správa práv, dosud nezabavených, neměla býti povolována, nýbrž měl býti návrh zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Exekuci na živnostenské podniky, tovární závody, provozování obchodů a podobné hospodářské podniky (§ 341 ex. ř.) dlužno zahájiti příkazem podle § 331 ex. ř. § 331 ex. ř. má nadpis »zabavení«. Označuje v nadpisu IV. oddílu uvedená jiná práva majetková jako »majetková práva dlužníková, jež nenáleží k pohledávkám« a ustanovuje, že soud povolaný exekuci povolití, má za účelem exekuce na tato majetková práva k návrhu vymáhajícího věřitele dáti dlužníkovi příkaz, aby se zdržel každého nakládání s oním právem (zabavení). Pak následují §§ 332—340 s nadpisem »Zpeněžení«, §§ 341 až 344 s nadpisem zvláštní ustanovení o exekuci na živnostenské podniky, závody tovární atd. a konečně § 345 s nadpisem »Rekurs«. Z tohoto uspořádání vyplývá, že § 331 ex. ř. se vztahuje na všechny ve IV. oddělení obsažené exekuční předměty, tedy také na živnostenské podniky, jmenované v §§ 341—344. Také znění § 341 ex. ř. »na živnostenské podniky... může exekuce vedena býti k návrhu vnučenou správou (§ 334) nebo propachtováním (§ 340)« připouští pouze výklad, že §§ 341 a násl. ex. ř. jsou pouze zvláštními předpisy o zpeněžení podniků, spadajících mezi práva v odd. IV. zmíněná, takže § 331 ex. ř. dlužno použiti i na exekuci na podniky. Vzhledem k tomu dlužno odmítnouti jako nesprávný náhled dovolacího rekursu, jenž chce vyloučiti použití § 331 ex. ř. při exekučních objektech, v § 341 ex. ř. zmíněných. Právem tedy soud rekursní povolení vnučené správy papírny dlužníků zrušil a návrhy exekuční zamítl, poněvadž v usnesení prvního soudu není obsažen příkaz dlužníkům, v § 331 ex. ř. žádaný, který ani v případech nutných, na něž dovolací recurs poukazuje, nesmí býti vynechán.

Čís. 1868.

Tarifní smlouva mezi svazem zaměstnavatelů a organizací dělníků váže zaměstnavatele i po té, když ze svazu vystoupil. Výpověď smlouvy, jež byla dána organizací zaměstnanců svazu zaměstnavatelů nevztahuje se na zaměstnavatele, jenž byl před tím ze svazu vystoupil.

(Rozh. ze dne 26. září 1922, Rv I 287/22.)

Dle tarifní smlouvy mezi svazem zaměstnavatelů a organizací dělníků příslušela dělníkům ročně třídenní placená dovolená. Proti žalobě, již domáhal se dělník na základě oné tarifní smlouvy placené dovolené, namítal žalovaný zaměstnavatel, že ze svazu zaměstnavatelů vystoupil a že byla do té organizací dělníků svazu zaměstnavatelů tarifní smlouva vypovězena, a vnesl mezitímní návrh na určení, že tarifní smlouva nevztahuje se na služební poměr žalovaného k žalobci. Oba nižší soudy mezitímní určovací návrh zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Jedná se o zodpovědění dvou otázek: 1. zdali žalovaný přes své vystou-